

ה

רחק הרחק, בלב מדבר חיו בשלווה יצורים זעירים. קראו להם צוריעזים. הצוריעזים מאוד אהבו את ביתם בלב המדבר: אהבו את מראה הגבעות הנישאות; הזריחות המלהיבות בקור הבוקר. השקיעות המרהיבות עם רדת יום; את ההתכנסות לארוחות משותפות; אהבו לעזור זה לזה ובכלל אהבו את הרוח שהכניסה בהם רוח טובה.

דבר שאהבו אף יותר היה לצאת מביתם להרפתקאות נהדרות. באחד מטיולי ההרפתקאות מצאו פינה נהדרת בלב מדבר ובה צל גדול דיו להכיל את כל הצוריעזים. ככל שבילו יותר זמן בצל הגדול כך נהנו יותר, ובכל יום היו נשארים עוד רגע ועוד רגע לשבת במעגל עם חבריהם ולספר סיפורים, למצוא חיות חדשות, לשחק משחקים שאפשר לשחק רק בחוץ ולהבין שיש הרבה להודות עליו.

כדי להגיע לצל הגדול מצאו שביל בינות סלעים וצוקים, תחילה מעדו הרבה בהליכה כי השביל היה גדוש באבנים, לעיתים אף איבדו את הנתיב והלכו קצת לאיבוד עד שחזרו למקום האחרון שזיהו בשביל. ככל שהתמידו מדי יום ללכת נעשה הנתיב היה ברור יותר. יום אחד בדרך חזרה לביתם שמו לב הצוריעזים לאבן בגודל כף יד במרכז השביל, הזיזו אותה הצידה והמשיכו ללכת. ביום לאחר מכן שמו לב שחוסמת את השביל אבן בגודל של ראש. גלגלו אותה הצידה והמשיכו ללכת. ביום השלישי הבחינו באבן בגובה של צוריעז ממש, התאספו שלוש צוריעזיות חזקות והזיזו אותה מהשביל.

עם כל יום שעבר גדלה האבן שהייתה מונחת על השביל, ויותר צוריעזים היו צריכים להתאסף כדי להזיז אותה, הם יצרו לעצמם שיטות שאיתן הזדקקו לפחות כח והשתמשו בענפים עבים ליצור מנוף מתחת לאבן, וענפים ששימשו כגלגלים.

הצוריעזים המשיכו בדרכם מהבית לצל הגדול, השביל אל ביתם גם נהיה מוצל בזכות האבנים הגדולות שהזיזו ממנו והונחו בצדי השביל, וכך גם בדרך הביתה הייתה להם הגנה מהשמש הקופחת של הקיץ, ומהרוחות העזות של החורף. עד שיום אחד שמו לב שהם הולכים בשביל ואין אף אבן שחוסמת את הנתיב.

חלקם התאכזבו כי חסר להם האתגר אך המשיכו כולם לביתם. הימים עברו והשנים חלפו ואף אבן לא הונחה בשביל בין הבית לצל הגדול.

יום אחד אחרי שירד גשם, העננים התפזרו והשמש יצאה, התהלכה חבורת צוריעזים בשביל, באמצע העלייה נתקלה לפתע ביצור מוזר, בן אנוש יושב על אחד הסלעים שבצדי השביל. תחילה חששו ממנו אך צוריעז זקן הקדים את החבורה והוביל אותה בראש, כך שהרגישו בטחון.

"שלום לך" בירך הזקן את בן האנוש.

"אתה יודע שבזכותי השביל שאתם צועדים בו בכל יום קיים?" התגאה בן האנוש.

"האומנם?" שאל הזקן.

"מי עוד לבדו יכול להזיז אבנים גדולות כמו זו שאני יושב עליה?" אמר בן האנוש.

לפתע התחוור לזקן הצוריעזים איך הגיעו האבנים לחסום את השביל, הוא חיך אל בן האנוש ואמר - "כל אחד תורם את חלקו..." והמשיך בדרכו, ושאר הצוריעזים אחריו.

